

LBRIS | Coordonator Leda Bazaar:
SHAUKI AL-GAREEB

MEGHAN QUINN

Închiriam
DOMNIȘOARĂ
de **ONÓARE**

Traducere din limba engleză de
ANA-MARIA SCARLAT

LEDA BAZAAR

Redactare: Alina Băltăc, Liviu Szóke, Gabriela Mitrovici

Tehnoredactare: Mihaela Ciufu

we know
books

MEGHAN QUINN

BRIDESMAID FOR HIRE

Copyright © 2024 by Meghan Quinn

Ilustrațiile din interior: Gerard Soratorio

Translation copyright © 2025 by Ana-Maria Scarlat, Corint Books SRL

Romania

The moral rights of the author have been asserted.

Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română aparțin
LEDA BAZAAR, un imprint al CORINT BOOKS,
str. Mihai Eminescu nr. 54A, București.

www.edituracorint.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

QUINN, MEGHAN

Închiriem domnișoară de onoare / Meghan Quinn; trad. din lb. engleză
de Ana-Maria Scarlat. - București: Leda Bazaar, 2025

ISBN 978-606-088-774-4

I. Scarlat, Ana Maria (trad.)

821.111

Prolog

MAGGIE

— ÎMI RESPIRI PE GÂT.

— Ba nu!

— Ba da!

Fac semn spre gât, unde îmi răsuflă el în timp ce tragem
cu ochiul spre restaurant din bar.

— Simt pe gât o respirație care formează condens și, sincer,
e cam scârbos.

Mă întorc spre cel mai cumplit om pe care l-am întâlnit
vreodată și mă uit fix în ochii lui.

— Tu ești scârbos! îi spun.

Se uită la mine o clipă, examinându-mă pe de-a-ntregul
cu ochii căprui și mari ca niște reflectoare.

— Spanacul care ți-a rămas între dinți în ultima oră și
jumătate mi se pare scârbos.

Scot un icnet îngrozit și îmi frec degetul pe dinți cu
frenchie.

— Unde? L-am scos?

Îi arăt dinții, iar el își dă capul pe spate și râde înainte să clatine din cap.

— Iisuse, ești prea ușor de păcălit!

Și de-asta nu-l suport pe bărbatul ăsta!

Îmi trec limba peste dinți doar ca o măsură de precauție.

— Te urăsc din tot sufletul! îi spun.

El afișează cel mai enervant rânjet care a fost vreodată prezentat unei alte ființe umane.

— Nu la fel de profund pe cât te urăsc eu.

Și la asta se reduce pe scurt relația mea cu Brody McFadden.

Blestemul existenței mele.

Coșmarul meu actual.

Și cel mai bun prieten al fratelui meu.

Mi-ar plăcea să spun că nu a fost întotdeauna așa, dezgustul dintre noi, dar sincer, nu știu. Fratele meu, care e cu șapte ani mai mare decât mine, l-a cunoscut pe Brody la facultate. Au făcut parte dintr-o frăție.

„Sigma Phi Delta! Să mergem!” – spun cu o voce enervantă de frate.

Da, și mie îmi vine să vomit.

L-am cunoscut pe Brody când au absolvit și a fost pur și simplu „prietenul cel mai bun al fratelui meu”. Nimic mai mult.

Fratele meu, Gary, a fost celebru în studenție pentru că a sărit de pe acoperișul casei frăției în piscină, fracturându-și piciorul în trei locuri. O mișcare complet idioată, dar hei, a bătut palma cu toată lumea, prin urmare a fost o decizie câștigătoare.

Și apoi e Brody. El e celebru pentru că s-a sărutat cu 232 de femei pe tot parcursul facultății. A numărat. Știu

asta pentru că mi-a spus... de două ori. Putem să spunem... măgar?

Cei doi idioți au legat o prietenie trainică datorită Chicago Rebels, echipa de baseball pe care o adoră într-un asemenea grad, încât și azi ar plânge ca niște bebeluși dacă mult iubiții lor sportivi pierd în play-off.

Am văzut asta.

Nu e măgulitor și nici confortabil de privit.

Fața lui Gary capătă o nuanță periculoasă de roșu în timp ce Brody își trage nasul iar și iar... și iar. Suflă-ți nasul! Toți știm că plângi.

Și bineînțeles, pentru că nu sunt deloc responsabili, în loc să își caute un job imediat după facultate,ăștia doi și-au petrecut vara vizitând toate stadioanele din America și realizând o listă detaliată cu cele care servesc cei mai buni hotdogi. Au creat chiar și un site pentru întreaga ispravă, iar ultima dată când am verificat, aveau doar puțin peste o mie de vizitatori, deci... timp irosit de pomană. Chiar au ajuns virali cu ideea aia.

Deci, de ce îl urăsc?

Bună întrebare!

Pentru că, în noaptea în care Gary și acum soția lui, Patricia – binecuvântat să-i fie sufletul pentru că îl suportă pe fratele meu – s-au căsătorit, eu am devenit femeia cu numărul 233. Eeeh... păi, probabil mai mult de atât, dar ai prins ideea.

Am căzut victima unei sesiuni de sărutat cu Brody McFadden.

Și nu a fost doar un simplu sărut.

Oooh, nu, au fost pipăieli!

Pufăieli.

Gemete.

Buze care s-au ciocnit.

Mi-a atins sânul.

I-am atins erecția.

Am cuprins-o, de fapt.

Uneori încă pot să-l simt în palmă. *Era groasă, la naiba!*

E enervant! Dar ce e și mai enervant decât urma penisului mare al lui Brody McFadden în palma mea este faptul că mi-a oferit cel mai bun și mai pasional sărut pe care l-am experimentat vreodată în cei 23 de ani de viață.

Toată practica de care a avut parte în facultate l-a transformat în Stăpânul Gurilor.

Cuceritorul Mângâierilor.

Sultanul Limbilor Lascive!

În acea noapte am simțit sărutul ăla până în vârful degetelor de la picioare date cu oja de culoarea șampaniei.

M-a cucerit cu gura lui, trăgându-mă într-un vortex al focarului său carnal.

Am fost neputincioasă.

Manevrată ca o vioară de mâinile lui mari și buzele experte.

Lipită de un perete, trăind fiecare fantezie romantică a inimii pe când cel mai atrăgător bărbat îmbrăcat în smoching mă devora cu o simplă alunecare a buzelor lui peste ale mele. A fost un vis!

O fantezie devenită realitate.

Și, exact când mi-a cuprins sânul prin șifonul vișiniu al rochiei, mi-a strâns ușor sfârcul, eliberând cel mai sălbatic sunet pe care l-am produs vreodată.

Pentru mine, geamătul a fost divin, dar pentru el... pentru el... aparent a fost ca o pătură udă, sufocându-i erecția monstroasă și transformând-o într-o boabă de fasole zbârcită.

S-a retras atât de repede, încât un fir de salivă a rămas atârnat între noi înainte să mă lovească în bărbie.

Și apoi n-o să uit niciodată... niciodată... partea asta! A fost complet umilitor!

Degradant!

Categoric al naibii de nepoliticos!

Uitându-se fix în ochii mei, căprui-verzui cu cei căprui-închis ai lui, și-a trecut dosul mâinii peste gură, *hm, da...*, și s-a sters în fața mea – de parcă elimina stratul de dorință pe care îl creasem ca să evite să ia vreo infecție. *La ce se aștepta? Holeră?*

Apoi fără niciun cuvânt, doar un mârâit scurt, s-a întors cu spatele și a plecat, lăsându-mă înfuriată, confuză și excitată sexual... la nunta fratelui meu.

Da, să auzim! Dă-i drumul, să auzim huiduielile!

Trimite-ți blestemele în direcția lui!

Scrisorile pline de ură îi pot fi adresate lui Brody McFadden, Strada Idiotului Care Sărută Bine numărul 233.

Ai voie să-l urăști. Chiar sper să o faci. Te implor să o faci!

S-ar putea ca, după ce ai auzit toate astea, să te întrebi de ce las această sosie a lui Henry Cavill – cu gropiță în bărbie și restul – să-mi respire din greu pe gât după ce m-a tachinat cu limba și apoi m-a lăsat nesatisfăcută? Păi, uneori momentele disperate cer măsuri disperate.

Uneori ne sunt împărțite niște cărți care sunt mai greu de amestecat decât ne așteptăm.

Și uneori ești blocată pe o mică insulă polineziană fără altă opțiune decât să te prefaci că persoana pe care o urăști cel mai mult din întreaga lume este, de fapt, iubitul tău...

Capitolul unu

BRODY

— LA MULȚI ANI! SPUNE DEANNA PE CÂND VINE SPRE biroul meu, ținând o farfurie cu o felie de tort și rânjind de parcă știe ceva despre care eu nu am habar.

Hristoase, e o ființă umană afurisită!

Cu pixul în mână, mă las pe spate în scaun și încerc să par cât mai relaxat, chiar dacă aghiotantul Satanei stă chiar în fața mea.

— Mulțumesc! Fac un semn din cap spre tortul din mâna ei și comentez: Văd că te bucuri de festivități.

— Iar eu văd că alegerea ta în materie de tort este la fel de fadă pe cât îți e și fața.

Vezi...? Aghiotantul Satanei!

— Marion a ales tortul. Te provoc să-i spui ei asta.

Marion este mama biroului, excentrica bătrână care a ținut cu dinții de job încă de când Reginald Hopper a deschis Hopper Industries. Odată o femeie sofisticată cu fustă creion și pălărie, acum este o doamnă în vârstă care se plânge mereu

că are nevoie de un permanent, dar niciodată nu își face programare, lucru care îi dă un aspect de Albert Einstein. Dacă mă întreb pe mine, cred că se descurcă grozav.

Deanna își țuguie buzele și se întoarce, în mod evident fără să muște momeala. Nimeni nu se pune cu Marion, nici măcar Reginald. De aceea responsabilitățile ei includ comandarea unui tort, refacerea stocului pentru frigider și irascibilitatea generală.

— Ai auzit că Tati Reggie o să ia o decizie cu privire la noua ramură a afacerii după ce prințesa Haisley se mărită?

În primul rând... Haisley este orice, mai puțin o prințesă. Haisley Hopper este înțeleasă greșit în cadrul companiei. Cea mai mică dintre cei trei copii Hopper, s-a îndepărtat de Hopper Industries și, cu propriii bani, a investit într-o pensiune din Nashville pe care a redecorat-o folosind ca inspirație stilul lui Dolly Parton. Din încasări și profituri, a investit într-o altă pensiune aici, în San Francisco, pe care a redecorat-o în stilul filmului *Clueless*. Și, din câte am auzit, plănuiește să se extindă.

În al doilea rând, termenul „Tati Reggie” este folosit doar de angajații de nivel inferior din birou, iar dacă ar auzi vreodată cum îi spunem, ne-am trezi cu fundurile în stradă.

În al treilea rând... cum de întotdeauna știe ea informații din interior? Mă înnebunește! Jur că nu muncește niciodată, doar dă târcoale prin birou ca un nenorocit de trol, ascultând conversații și înregistrându-le ca să mă enerveze pe mine mai târziu.

— Da, am auzit asta! mint, căci niciodată nu-i arăt cărțile mele femeii ăsteia. Ai emoții?

— Cătuși de puțin, spune cu un rânjet care îi face buza să se curbeze într-o grimasă de care și moartea s-ar îngrozi.

Apăs pe capătul pixului, fixându-mi privirea asupra ei.

— Poate că ar trebui.

Își dă ochii peste cap.

— Te rog! Familia Hopper o să aibă nostalgia unei *nunți* extravagante în Bora Bora. În mintea lor încă vor răsună clopotele de nuntă, iar când li se vor prezenta două idei, vor fi mai atrași de propunerea mea de servicii de nuntă decât de propunerea ta idioată cu închirierea de boutique-uri.

Propunerea nu e idioată.

E de fapt foarte inteligentă.

O propunere de afacere care nu doar că ajută economia orașului, ci și Hopper Industries. Deanna pur și simplu nu poate privi dincolo de pleoapele ei umflate ca să vadă asta.

— Păi, presupun că o să vedem, îi spun, afișând o expresie neutră.

— Recunoaște că ești speriat!

— Nu sunt speriat.

Poate doar puțin speriat. Ideea ei are valoare. Vrea să se extindă în industria nunților, folosind clădiri comerciale pe post de săli de recepție. Și faptul că familia Hopper tocmai ce a fost părtașă la rostirea jurămintelor pe o plajă în fața unei lagune – revista *The Regency* a făcut un întreg articol despre eveniment – înseamnă că s-ar putea să am probleme.

— Drăguț din partea ta să crezi că te consider „conurență”.

Străpunge felia de tort și duce o bucată spre gură.

— Continuă să te prefaci – te va ține într-o stare iluzorie, astfel încât egoul tău fragil de bărbat să nu se spulbere. Dă să plece, dar apoi face un semn spre calculatorul meu și adaugă: Încă ceva: s-ar putea să nu-ți dorești să vadă toată lumea că ai site-ul competitorului deschis pe calculator.

— Se numește cercetare, îi spun pe când se îndepărtează, iar coada ei stupidă, zburlită, i se leagăna la fiecare pas.

— E așa de enervantă! mormăi pe când mă întorc spre monitor, acolo unde site-ul Cane Enterprise este la vedere.

Huxley, JP și Breaker Cane, frații care dețin compania, sunt cei mai mari competitori ai Hopper Industries. Cu sediul în Los Angeles, și-au condus afacerea pe ambele coaste, iar recent s-au mutat mai sus pe coasta Pacificului și au început renovarea unor clădiri vechi de birouri pentru a le transforma în unități de cazare accesibile. E o scutire uriașă de impozite pentru ei și pune compania într-o lumină pozitivă. De asemenea, stimulează economia, creând un mediu în care familiile cu venituri mici nu sunt nevoite să-și cheltuie toți banii pe asigurarea unui acoperiș deasupra capului, ceea ce înseamnă că pot fi cheltuiți altundeva. E genial, și am urmărit transformarea de la distanță!

La fel și Tati Reggie. Și nu e fericit că frații Cane i-au „invadat spațiul”. De-asta ne-a dat sarcina de a veni cu o idee care să extindă Hopper Industries în spațiul comercial. Și, cu progresul tehnologiei, care le permite angajaților să lucreze de acasă, spațiile comerciale goale au apărut în tot orașul. Tati Reggie vrea să profite de clădiri cu o idee grandioasă.

Deanna și pantalonii ei care nu-i vin bine au găsit ideea extinderii în industria nunților.

Eu... păi, eu am găsit o idee care cred că e mult mai creativă și mai valoroasă. Ceva nou și inovator. Propun să luăm unele dintre spațiile comerciale mici și goale și să le transformăm în magazine tip *pop-up* de închiriat.

Știu la ce te gândești... Cum o să concureze asta cu o industrie a nunților evaluată la miliarde de dolari?

Păi, nu o face.

Dar... ce face este să îi ofere companiei o notă modernă.

În prezent, Hopper Industries este cunoscută pentru lanțul hotelier Hopper, care oferă de la vacanțe de lux la unități

de cazare accesibile, precum și pentru faptul că este cel mai mare producător de migdale din California. Cu peste 200 de hectare de teren agricol în centrul Californiei, poți să găsești Hopper Almonds în orice magazin alimentar, benzinărie și aeroport. Dar asta e tot.

Între ferme și hoteluri, nu există nimic modern la Hopper Industries.

Aici intervin eu.

Propunerea mea: ia magazinele goale de la stradă din cele mai populare zone de cumpărături, renovează-le și transformă-le în niște spații albe, curate, sau dă-le o notă mai deosebită și oferă-le spre închiriere drept buticuri sau chiar spații de întâlnire pentru afacerile care vin și pleacă din oraș pentru scurte perioade și care s-ar putea să aibă nevoie de un sediu temporar sau de un spațiu de întâlnire din cărămidă și mortar.

Așa cum am spus, e o industrie de un miliard de dolari? Nu!

Dar va aduce o piață mai tânără, va crea o anume energie în rețelele de socializare și va fi ceva ce vom putea să extindem în întreaga țară drept o experiență unică? Da!

Cred că va bate spectacolul pe care îl pune în scenă Deanna? Păi, să punem doar că... s-ar putea să fiu ușor speriat.

— Ai luat niște tort? mă întreabă Jaleesa pe când se apropie de biroul meu, smulgându-mă din gândurile mele panicale.

Jaleesa este managerul meu direct, prietena mea cea mai bună din companie și motivul pentru care am această oportunitate de a prezenta o propunere pentru familia Hopper, în primul rând.

Mă întorc spre ea, mult mai relaxat, din moment ce ne înțelegem atât de bine. E ușor să lucrezi cu cineva care crede în tine.

— Tort alb și cremă de vanilie nu e chiar pe gustul meu, îi răspund.

— Îi place lui Marion, de-aia se comandă de fiecare dată.

— Nu mă surprinde.

Se uită peste umăr și trage unul dintre scaunele de birou din zona mea.

— Am văzut-o pe Deanna. Te necăjea?

— Când nu mă necăjește? spun și clatin din cap. Crede că are un oarecare avantaj cu ideea asta cu nunțile.

După tăcerea ei imediată și răsucirea buzelor, pot să deduc că Jaleesa știe ceva ce eu s-ar putea să nu știu.

— Ce-i? o întreb.

Se uită în jur din nou și, când drumul e liber, se apleacă spre mine.

— Am venit aici de fapt pentru că am auzit că Reginald înclină spre ideea cu nunțile.

Normal că o face! E alegerea ușoară.

— La dracu'! mormăi și îmi trec mâna peste frunte.

— Asta nici măcar nu e partea cea mai rea.

Mă opresc în mijlocul gestului.

— Care e cea mai rea parte?

Expresia îndurerată de pe chipul Jaleesei aproape că face ca scrotul să mi se târască în interiorul stomacului. Indiferent ce e pe cale să spună, știu că o să urăsc din toate puterile.

— Dacă Deanna câștigă, o să devină manager, ramura asta o să se dizolve, iar tu o să devii subalternul.

Simt cum mi se scurge toată viața din mine.

Și scrotul care încerca o vizită în stomacul meu? Da, mi-a ajuns în gât.

E imposibil așa ceva!

Imaginează-ți să vii la muncă, de dimineată până seara, și să lucrezi sub supravegherea celei mai încredute individe pe care ai cunoscut-o vreodată. Și să fii nevoit să spui „Da, doamnă!”

Dați-mi voie să vă aduc rapoartele alea!

Oh, desigur, mi-ar plăcea foarte mult să lucrez până târziu cu dumneavoastră!

La asta vă gândeați cu privire la această prezentare? Sau ar trebui să refac întreaga muncă pe care am depus-o timp de două săptămâni și să o termin în cinci ore pentru aprobarea dumneavoastră?

Nu se poate întâmpla!

Mi-ar face viața un iad.

— După expresia goală din ochii tăi, o să presupun că nu asta voiai să auzi.

— Chiar nu! îi spun. Cu tine cum rămâne, tu unde te-ai duce? N-ai mai fi manager? Oh, la dracu', Deanna ar fi în subordinea ta, iar eu în subordinea ei?

— Nu cunosc detaliile, dar știu că m-am gândit să plec.

— Poftim? întreb, îndreptându-mi spatele pe scaun. De ce?

— Vreau ceva de acasă. Soția mea s-a pensionat și vrem să călătorim. Ne gândim să mergem cu rulota prin țară. Vreau un job pe care să-l pot face în timp ce suntem pe drum.

Astea sunt noutăți pentru mine. Sunt foarte apropiat de Jaleesa și asta e prima dată când aud acest lucru.

— Cum rămâne cu casa voastră?

Jaleesa și Mary Anne au o vilă frumoasă în mult râvnitul cartier Marina din San Francisco.

— Am vinde-o. În prezent e achitată complet și valorează peste un milion. Ridică din umeri, apoi adaugă: Ar fi tot ce am avea nevoie.

— Iisuse! îi spun și mă las pe spate în scaun, încercând să procesez ce am aflat în ultimele câteva minute. Deci... pleci indiferent ce se întâmplă?

— Probabil! spune ea. Urăsc să-ți dau vestea așa, dar m-am gândit că ar trebui să știi. Stau până când se ia decizia